

Mark Johnson och Pierre Rousset: Låt oss i denna stund av stor fara, i solidaritet med det ukrainska motståndet åter bygga upp den internationella antikrigsrörelsen

[Ur [International Viewpoint](#), 25 mars 2022. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Nedan presenterar vi vår uppfattning av de uppgifter som i synnerhet vänstern i väst står inför. Vi hoppas bidra till debatten och till fredsrörelsens uppbygge, till solidariteten med den ukrainska vänstern och de sociala rörelserna, till stödet till flyktingar och antirasism, och stärkandet av alternativ till imperialismen i både väst och öst på den europeiska subkontinenten.

Vi lever i en värld av permanent krig. Denna konflikt får internationella återverkningar, på priserna på mat och bränsle, på handelsförhållanden och på hur vänstern tolkar krig, imperialism och solidaritet.

Under de senaste åren har den internationella antikrigsrörelsen blivit mindre aktiv, trots konflikter i Jemen, Kongo, Etiopien och, förstås, mer än en gång i Ukraina. Vi står nu inför en brådskande utmaning att åter bygga upp våra internationella solidaritets- och fredsrörelser.

Det innebär olika utmaningar för socialister att rekonstruera eller stärka antikrigsrörelserna om landet är imperialistiskt eller ej, om det är ett NATO-land med baser och amerikanska missiler (som den spanska staten) eller utan (som Frankrike), om det är ett land som hotas militärt av Ryssland (Georgien) eller är beroende av ryska säkerhetsgarantier (Armenien).

Här i Europa måste vi göra allt för att stärka banden mellan motståndet mot krig i vår subkontinents västra och östra delar, på alla sidor av konflikten. Vi måste förstå varandras särdrag och hitta sätt att agera tillsammans på kontinental och global nivå kring gemensamma mobiliseringspunkter (se nedan).

Vi i västra Europa kan börja med att ställa oss frågan: varför såg vi inte tidigare att kriget var på väg? Vänsterkamrater och allierade från Ukraina, Ryssland och andra länder i regionen har sedan flera år ringt i larmklockorna. Men många inom vänstern i väst trodde att de ökade militära spänningarna vid gränsen till Ukraina i allt väsentligt var ett av Moskvas påtryckningsmedel mot NATO-länderna. Vi tog bara hänsyn till NATO-faktorn – vår egen kamp mot vår egen härskande klass.

Nu ser vi saker och ting klarare. Putins tal just innan och efter invasionen tydliggör Rysslands imperialistiska projekt, med alla sina militära, ekonomiska politiska och kulturella sidor.

Denna konflikt har kommit vid en tidpunkt av djup kris i NATO, efter fiaskot i [Afghanistan] och spänningarna under Trump-administrationen. De interna splittringarna var uppenbara, och en del europeiska NATO-länder föreslog en starkare västeuropeisk militär samordning och försvagning av USA:s samordnande roll. USA:s president Biden valde andra påtryckningsmedel för att återta USA:s kontroll i Asien-Stillahavsregionen, med omdefinieringen av Quads roll och upprättandet av AUKUS (på bekostnad av relationerna mellan USA och Storbritannien å ena sidan och Frankrike å

den andra).

USA:s och NATO:s militära resurser var (och är fortfarande) svaga i Europa jämfört med under Kalla krigsperioden. Denna svaghet visade sig i Bidens omedelbara svar på den ryska invasionen, då han genast tillkännagav att det inte skulle bli någon militär intervention från USA. Flera europeiska NATO-länder, speciellt de med historiska minnen av rysk eller sovjetisk invasion och ockupation, hade väntat sig en helt annan ståndpunkt.

Putin förväntade sig en snabb seger och att ställa västmakterna inför fullbordat faktum, som han med framgång hade gjort många gånger, i Tjetjenien, Syrien, Donetsbäckenet, Krim och Kazakstan. Den här gången underskattade Putins planerare den ukrainska arméns och befolkningens motstånd – både den ukrainsk- och den rysktalande. Ändå avslöjade och förstärkte Putins maktdemonstration splittringarna inom NATO. NATO-ländernas ledare gör nästan dagligen självmotsägande uttalanden om vilken strategi alliansen har, speciellt avseende stödet till Ukraina.

Konflikten har också avslöjat en tredelad splittring inom den europeiska vänstern. Precis som vid tidigare konflikter har socialdemokraterna och de gröna blivit NATO:s största påhejare. Delar av den antikapitalistiska vänstern har svårt att hitta rätt i en konflikt som drivits fram av en icke västlig imperialism. Dessa kamrater är förvirrade. De vägrar gå längre än till en mild kritik av den ryska invasionen och är ovilliga att ge Ukraina solidaritet, och hävdar mot alla bevis att NATO är enda eller huvudsaklig ansvarig, att Ukraina är västs marionett eller en slags fascistisk stat och Ryssland det verkliga offret. Deras ståndpunkt är ”lägertänkande” – de stöder automatiskt alla som är mot den härskande klassen i väst. Ukrainare och även syrier har i årtal försökt varna vänstern i väst för denna politiska återvändsgränd. Låt oss hoppas att vissa kamraters ögon äntligen öppnas nu när det finns ett andra ryskt imperialistiskt krig att hantera.

De lägertänkandes misslyckande handlar inte bara om den militära och geopolitiska sidan. Solidaritetens utgångspunkt är helt visst försvaret av de befolkningar som är krigets offer. De lägertänkande underlåter att agera i solidaritet med den ukrainska befolkningen, i namn av sina snedvridna geopolitiska överväganden. De skiljer kyligt på mänskligt lidande, och erkänner USA-imperialismens offer men marginaliserar, ignorerar eller förnekar att det finns offer för andra imperialismen (i Syrien Bashar al-Assads och hans ryska anhängares offer, i Eurasien tjetjenerna, georgierna och ukrainarna, och i Kina uigurerna och tibetanerna).

Vi avvisar detta förhållningssätt. Vi anser att internationalismens och den stridbara etikens grundläggande drivkraft är medkänslan med befolkningar som drabbas av krig, förtryck och landsflykt.

”Om du skakar av ilska mot varje orättvisa så är du min kamrat.”

Ernesto Che Guevara

Nedan presenterar vi vår åsikt om vilka uppgifter som speciellt vänstern i väst står inför. Vi hoppas bidra till debatten och bygget av fredsrörelsen, solidariteten med den ukrainska vänstern och de sociala rörelserna, stödet till flyktingar och antirasism, och stärkandet av alternativen till imperialismen i den europeiska subkontinentens västra och östra delar.

Teser om freds rörelsen

Den ryska imperialismen för ett orättfärdigt krig mot det fattigaste landet på den europeiska kontinenten. *Ryssland måste omedelbart avsluta all inblandning i Ukraina och dra tillbaka alla sina trupper och legoknektar, och omedelbart stoppa finansieringen av de proryska miliserna i Donetsbäckenet. FN:s fredsbevarande styrkor bör placeras ut på de så kallade folkrepublikerna Donetsks och Luhansks territorium och i Krim, tills dessa territoriers definitiva status kan lösas fredligt, på grundval av befolkningens vilja, inklusive de tidigare invånare som har lämnat regionen som ett resultat av de senaste årens konflikter.*

*Vi stöder det ukrainska väpnade motstånd, vi önskar att Ukraina befrias från de utländska ockupanterna med alla berättigade medel. Av det följer att **vi är för att förse de ukrainska myndigheterna och folket med defensiva vapen.** Vi erkänner ukrainarnas rätt att skaffa vapen från alla källor, inklusive NATO-länderna.*

Vi stöder i synnerhet leveranser av vapen som är mest lämpade för det folkliga motståndets behov, inklusive pansarvärnsvapen och luftvärnssystem. Vi avvisar de omöjliga förutsättningar och ursäkter som förs fram av de som motarbetar en ukrainsk seger genom att kräva att Ukraina först måste garantera att inga vapen ska falla i händerna på den yttersta högern eller kriminella element (omöjligt) eller att Ukraina bara ska köpa vapen från alliansfria länder, även när NATO-länderna kommer att tillhandahålla dem gratis.

Inför ett anfallskrig innebär solidaritet att erkänna ukrainarnas rätt att försvara sig. Att den ukrainska regeringen är kapitalistisk förändrar inte situationen. Det gör inte heller det faktum att den yttersta högern existerar, i Ukraina precis som överallt annars, och i själva verket mindre än i många länder, i synnerhet Ryssland.

Det är inte upp till oss att avgöra vilken form ukrainarnas motstånd ska ta. Hittills har de fört en mångsidig väpnad kamp. Pacifism och passivt motstånd skulle inte ha räckt för att undvika krigets tragedier och mänskliga kostnader, vilket vi alla är medvetna om. En blixtnabb seger för Putin skulle ha uppmuntrat honom att gå ännu längre.

Ukrainas egen vapenindustri räcker inte för att möta landets omedelbara behov, och den har skadats svårt under konflikten. Den producerar inte de speciella vapen som krävs allra mest och dessutom i otillräcklig mängd.

Inför risken för upptrappning till ett kontinentalt krig och användning av kärnvapen måste vi gå mot alla steg i riktning mot en direkt konflikt mellan NATO och Ryssland.

En direkt konflikt mellan imperialistiska länder skulle ge ett avsevärt ökat lidande med möjligen globala negativa effekter. Konflikten i Ukraina är den senaste i en lång rad indirekta konfrontationer mellan NATO-länder och Ryssland, tidigare Sovjetunionen, som sträcker sig bakåt ända till kalla kriget. Åtgärder som skulle kunna provocera fram direkta interimperialistiska konflikter innefattar "taktisk" användning av små kärnvapen eller kemiska vapen i Ukraina, att NATO inför en "flygförbudszon" över delar av Ukraina och utplacering av NATO-trupper i Ukraina.

Västs stöd till Ukraina under denna konflikt, inklusive leveranser av försvarsvapen och icke militär hjälp gör inte detta till ett interimperialistiskt krig, på samma sätt som många konflikter under kalla kriget inte var interimperialistiska krig, trots att väst och Sovjetunionen vanligtvis gav stöd till

motsatta sidor.

Mot den ryska invasionen uppmanar vi till Bojkott, Desinvestering och Sanktioner (BDS).

Vi stöder statliga sanktioner som riktar sig mot den ryska elitens personliga egendom, och handels- och ekonomiska sanktioner som minskar den ryska statens inkomster och förmåga att fortsätta sin invasion och ockupation av Ukraina.

Vi stöder också initiativ från civilsamhället för bojkott och påtryckningar på företag att återkalla sina investeringar från Ryssland, när måltavlan är den ryska invasionen och ockupationen av Ukraina.

Det är inte första gången vi har förespråkade användning av internationella sanktioner. Vi krävde sanktioner mot apartheidregimen i Sydafrika. Vi gör det nu som en del av BDS-kampanjen till försvar för palestinierna, och vad gäller Burma (Myanmar) ända sedan militärkuppen förra året. Den sortens sanktioner är uppenbarligen en grundläggande fråga. Vi får i denna fråga inte alliera oss med Washington eller Bryssel. Istället måste vi ta hänsyn till uppfattningarna hos de ukrainska progressiva strömningarna avseende vilka sanktioner som kan försvaras och vilka som måste fördömas i det specifika aktuella läget. Ända sedan invasionen har den ukrainska befolkningen till överväldigande majoriteten varit för de sanktioner som regeringarna i väst har föreslagit. Den ukrainska vänstern har hittills inte invänt mot några speciella sanktioner. Den ryska vänstern är än så länge inte mot BDS, men inte heller kräver de BDS.

Sanktionerna har riktat in sig på att minska Rysslands tillgång till finansmarknader och banktjänster, jämte en snabbt växande lista på import/export-förbud. En del av EU:s medlemsstater i öst kräver ett totalt förbud för handel med Ryssland. Hittills har de stora ekonomierna i väst föredragit riktade förbud och straffskatter via import av ryska produkter. Dessa sanktioner kommer säkerligen att orsaka en svår konjunkturedgång i Ryssland, trots att Kina och Väst Europa hittills har undvikit den mest effektiva sanktionen: att minska inköpen av rysk olja och gas.¹ Icke desto mindre har företag i väst börjat minska sina inköp från Ryssland, vilket har gjort det möjligt för asiatiska, speciellt indiska och kinesiska, köpare att få stor rabatt på oljeinköp.

Bojkotten från civilsamhället och trycket på institutioner att avveckla sina investeringar i Ryssland har under veckorna sedan invasionen varit omfattande och mångsidigt. För att förekomma krav från civilsamhället och västregeringarna ställer ett allt större antal multinationella och mindre företag tillfälligt in eller avslutar sin verksamhet i Ryssland. Det finns också en trend bland konsumenter att vägra köpa ryska varor och tjänster, vilket påverkar den ryska ekonomin negativt, där de största effekterna drabbar allmänheten snarare än beslutsfattarna.

Det finns också en till stor del spontan rörelse med kulturella och idrottsbojkotter. Det är ett tecken på västs fördömande av Rysslands politik och aktioner och visar solidariteten med Ukraina.

Men vissa bojkotter uttrycker fientlighet mot rysk kultur och ryska medborgare som sådana. De orsakar en orättfärdig diskriminering, stöter bort välmenande ryssar och stärker en aggressiv kampanj från väst för att demonisera de ryska ”andra”.

Alla flyktingar från Ukraina måste få det allra bästa välkommande. För första gången har EU

¹ Istället för att skynda på övergången till förnybara energikällor utnyttjar västländerna kriget för att rättfärdiga en utbyggnad av kärnkraft och ökad förbränning av kol.

aktiverat sitt direktiv om ”tillfälligt skydd” till förmån för dessa flyktingar, vilket ger dem tillgång till arbete, studier och socialt skydd. Detta prejudikat måste nu användas till fördel för andra flyktingar (syrier och andra). Under påtryckningar från civilsamhället har flera europeiska länder redan utsträckt ”tillfälligt skydd” och andra för landet specifika åtgärder (gratis transporter, etc.) till alla flyktingar från Ukraina – medborgare eller utlänningar som tidigare har bott i Ukraina. Vi måste fortsätta med dessa påtryckningar, även i solidaritet med flyktingar från andra länder. Vi fördömer den institutionella och utbredda rasism som har visat sig i det mycket större humanitära svaret i väst på ukrainarnas lidande jämfört med lidandet för icke vita flyktingar från andra konflikter och katastrofer.

Alla Ukrainas grannar i väster utom Moldavien är medlemmar i EU. De är bland de fattigaste länderna i Europa. Stödet till flyktingarna tillhandahålls i dessa länder till största delen av civilsamhället. Staten underlåter att ge boende och socialt skydd och är alldeles för långsam med att öppna sjukvårds- och utbildningsinrättningar för de flyktingar som kommer att stanna. Staten måste göra mer.

Alla EU-länder måste dela på flyktingkrisens ekonomiska börda.

Floden av flyktingar vittnar om krigets extrema våld. Det är sällsynt att se en sådan massutvandring på så kort tid. Det tyder på en folkmordsliknande ”utrensning” och eliminering av ukrainare och illojala element från kolonin ”Nya Rysslands” planerade territorium.

Den internationella antikrigsrörelsen måste stå självständig från stormakterna. Det betyder att inte alliera sig med västmakterna (USA, EU, Storbritannien) som liberaler, socialdemokrater och de gröna i väst har gjort. Det betyder också att inte alliera sig med Ryssland eller Kina med en ”lägerståndpunkt” (att stöda vilket ”läger” som helst som är mot västimperialismen).

En prorysk lägerinriktning i fredsrörelsen skulle innebära att man undviker att kritisera Rysslands regionala imperialistiska expansion, okritiskt accepterar de ryska påståendena om folkmord på rysktalande ukrainare, legitimerar de ryskkontrollerade små marionettstaterna i Donetsbäckenet och kräver rätt till självbestämmande (avskiljande från Ukraina och införlivande i Ryssland) för områden under rysk militär kontroll i en process som kontrolleras av Ryssland. Det skulle också betyda att felaktigt framställa den ukrainska borgerliga regeringen som en fascistisk eller olaglig marionettregering till väst och överdriva den ukrainska nationalistiska yttersta högerns storlek och inflytande och samtidigt minimera eller ignorera Moskvaregimens ökande auktoritära och reaktionära karaktär.

En västvänlig inriktning skulle innebära att undvika kritik av NATO:s militarism och EU:s nykoloniala ekonomiska expansion i Östeuropa. Det skulle innebära en legitimering av den ukrainska politiska och ekonomiska elitens antidemokratiska åtgärder. Det kan alltmer betyda att rättfärdiga inskränkningar av medborgerliga rättigheter i västländerna och kriminalisering av västfientliga åsikter och politisk aktivitet.

Vi är mot NATO:s utvidgning och aggression. Vi är mot alla ökningar av militärutgifterna i NATO-länderna. Vi kräver i själva verket minskning av militärutgifterna till förmån för i synnerhet sjukvårds-, utbildnings- och den sociala sektorn. Vi är mot alla framtida utvidgningar av NATO:s redan omfattande anläggningar i Europa och föreslår en minskning av NATO:s trupper som en viktig del av demilitariseringen av det östeuropeiska området. Vi är mot all utplacering av NATO-

trupper utanför dess medlemsländer. Vi är mot att något land ansluter sig till NATO. Vi är för att varenda land lämnar NATO och att alliansen upplöses. De europeiska ländernas, i synnerhet de fattiga ländernas, framtida säkerhet måste grundas på ett brett och icke konfronterande ramverk.

Militärbudgeterna förväntas öka i hela Västeuropa. Speciellt Tyskland gör en historisk sväng vad gäller sina militära åtaganden. De europeiska NATO-länderna fortsätter att tveka mellan den klassiska, USA-ledda, integrationen och en mer oberoende europeisk integration (Tyskland och Nederländerna har redan integrerat sina stridsvagnsbataljoner och marinen, och fler gemensamma enheter och gemensamma inköp och logistiskt stöd planeras). Båda alternativen har imperialistiska ambitioner. Ett Europa-lett förhållningsätt skulle troligen bara innebära att fokus förflyttas till det närbelägna utlandet, och till mindre engagemang i USA-ledda expeditionstyrkor.

Vi ser ingen motsättning mellan att kräva minskade militära utgifter i NATO-länderna och att förse Ukraina med vapen. I själva verket skulle donationer av vapen till Ukraina utan att öka militärbudgeten i NATO-länder bidra till en minskning av NATO:s vapenförråd. Det skulle givetvis bara ha en begränsad effekt, eftersom NATO-länderna främst ger Ukraina äldre vapenserier, särskilt vapen från Sovjetperioden som fortfarande används eller lagras av NATO-medlemmar i östra EU.²

I NATO-länderna i Europa finns det också ett växande folkligt stöd för att förstärka och bygga militärbaser, och installera USA:s mest avancerade krigsteknologi. Vissa NATO-medlemmar i östra EU föreslår att deras egna vapen från Sovjetperioden ska doneras till Ukraina i utbyte mot mycket mer moderna vapen från de rikare NATO-medlemmarna längre västerut. De tre tidigare baltiska sovjetrepublikerna och alla Sovjetunionens tidigare satellitstater i Europa är nu med i NATO. Många av dessa länder gränsar till Ryssland, Ukraina och/eller Belarus, och har relativt nyliga minnen av sovjetiska/ryska aggressioner och ockupation. Den nuvarande konflikten har visat förståeliga känslor av osäkerhet, som myndigheterna och ledande media givetvis uppmuntrar ännu mer.

Det är troligt att en del av de europeiska länder som för närvarande är neutrala kommer att ansöka om medlemskap i organisationen, och det finns ett ökande stöd inom allmänheten för det. De västeuropeiska neutrala länderna kommer troligen att välkomnas i NATO, liksom de tidigare socialistiska länderna i sydöstra Europa (tidigare Jugoslavien, Albanien) där Ryssland inte har några territoriella anspråk. Det kommer att bli ett fortsatt tryck på neutrala länder i EU (Sverige, Finland, Irland, Österrike och Malta) att delta i gemensamma fredsbevarande, konfliktförebyggande och andra civila och militära operationer med EU:s NATO-medlemmar under Den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik (GSFP). GSFP:s tillämpningsområde kommer troligen att utvidgas, och alltmer dra in de neutrala länderna i en faktisk allians som domineras av NATO-medlemmar.

De enda tidigare sovjetrepubliker i Europa som inte har anslutit sig till NATO är Belarus en (ganska beroende) allierad till Ryssland, liksom Moldavien och Ukraina. NATO kanske kommer att fortsätta att ge dessa två länder falska löften om ett framtida medlemskap, men den nuvarande konflikten har bekräftat NATO:s vägran att utvidga sig längre in på tidigare sovjetiskt område. Men NATO kommer troligen att utöka sitt militära stöd till dessa länder och till västs allierade i det tidigare Sovjetunionen, speciellt Georgien, som har sin egen nyliga historia av konflikt, invasion och ockupation av ryska trupper och lokala allierade. I avsaknad av trovärdiga alternativa säkerhets-

2 Inklusive Tyskland, som ärvde och tog hela DDR:s väpnade styrkors arsenal ur drift.

arrangemang föredrar lokalbefolkningarna troligen perspektivet på NATO-medlemskap.

Vi är mot all utplacering av ryska trupper utanför Rysslands gränser. *Vi är mot alla internationella utplaceringar av övervakningsstyrkor från medlemsländerna i Fördragsorganisationen för kollektiv säkerhet (CSTO – Collective Security Treaty Organisation). Vi är för upplösning av CSTO.*

Om Ryssland delvis eller till stor del segrar i detta krig blir det alltmer sannolikt att Moskva kommer att hota att använda våld i sina förhållanden till Belarus och de tidigare sovjetrepublikerna i södra Kaukasus och Centralasien. CSTO är inriktad på övervakning men kan lätt utvidgas. Men bara Belarus och Armenien är militärt och ekonomiskt beroende av Ryssland, andra CSTO-stater kan frestas att utvidga sina allianser, speciellt gentemot Kina. Ett ryskt nederlag skulle troligen påskynda denna process. Även om den ryska varu- och arbetsmarknaden fortfarande är viktig för många av dessa länder, har olje- och gasproducerande länder som Azerbajdzjan, Kazakstan, Uzbekistan och Turkmenistan fler alternativ för ekonomisk utveckling.

Avskaffandet av kärnvapen, biologiska vapen och kemiska vapen är viktigare än någonsin. *Ryssland, USA, Frankrike och Storbritannien måste upprepa sina löften att inte vara först att använda kärnvapen.* Inför det nuvarande militära dödläget har Putin upprepade gånger höjt den strategiska insatsen genom att vifta med kärnvapenhotet och sedan avfyra en medeldistansrobot mot ett mål nära den polska gränsen. Båda sidor har anklagat varandra för att planera kemiska eller biologiska angrepp. Istället för att göra krig omöjliga (tesen om ”maktbalans” och oro för ”ömsesidig garanterad ödeläggelse”) ser vi att innehav av kärnvapen i själva verket utnyttjas för att göra det möjligt med konventionell krigföring i Europas mitt, under skydd av angriparens atomparaply. Fredsrörelsen har sedan länge hävdats att bara kärnvapenedrustning kan befria oss från detta hot. Putin har bevisat att vi har rätt. Men kom ihåg: alla länder som har kärnvapen försöker göra dem politiska acceptabla, och för om och om igen fram tankar om taktisk användning av mindre, mer godtagbara kärnvapen.

Teser om solidariteten med Ukraina

För nationell befrielse! Ukrainarna har rätt att leva i fred!

Vi har alla sett de banderoller som har burits av landsflyktiga ukrainare i fredsdemonstrationer. ”Om ryssarna slutar strida kommer det inte att vara något krig; om ukrainarna slutar strida kommer det inte att finnas något Ukraina.” Ju starkare det ukrainska motståndet är, och ju mer progressiva ukrainare kan delta i och forma kampen, desto bättre fred och ett desto bättre samhälle kommer Ukraina att vara efteråt.

Utomstående ska inte kräva fred till varje pris, så länge ukrainarna massivt stöder ett fortsatt militärt motstånd. I detta sammanhang innebär fred till varje pris att maximera de ryska erövringarna på ukrainarnas bekostnad.

Troligen kommer Ukraina att erbjuda konstitutionella utfästelser om neutralitet och upprepa sitt befintliga avvisande av permanenta utländska baser (den enda främmande makt som har trupper permanent placerade i Ukraina är Ryssland som sedan flera år har haft styrkor stationerade i Donetsbäckenet och Ukraina). Ryssland har krävt att Ukraina permanent ska förnekas vissa sorters tunga eller offensiva vapen. Frågan är då vilka säkerhetsgarantier Ukraina kommer att få under den

nya freden? Ryssland och väst lovade respektera Ukrainas gränser när Ukraina avstod från alla sina kärnvapen (det enda land som någonsin har gjort det). Det står nu sorgligt klart för alla vad dessa löften var värda. Förmodligen kommer Ukraina att försöka få någon sorts FN- eller OSSE-mandat [Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa]. Det största hindret för en sådan överenskommelse kommer Rysslands motstånd att vara, och ett fortsatt hot om rysk intervention, speciellt om Ryssland behåller sina faktiska kolonier i Donetsbäckenet.

Vi fördömer de krigsbrott som den ryska armén har begått i Ukraina. *Utöver den oförsvarliga invasionen har Ryssland angripit civila och civil infrastruktur, såsom sjukhus. Ryssland har hindrat civila att lämna belägrade städer, samtidigt som de också hotat civila med militära domstolar om de inte lämnar. Det faktum att västledare fördömer ryska krigsbrott betyder inte att vi ska hålla tyst! Istället fördömer vi alla krigsbrott och brott mot mänskligheten, oavsett vem som är ansvarig. Vi fördömer västmakternas hyckleri när de fördömer Moskva genom att återropa internationell rätt och stora humanitära principer som de själva har brutit mot upprepade gånger.*

Segrarna i detta krig kommer troligen att inrätta någon sorts tribunal. Vi föredrar oberoende domstolar i ett demokratiskt Ukraina, med perspektivet på upprättelse och försoning mellan ukrainarna, och mellan medborgarna i Ukraina och Ryssland.

Minoriteternas rättigheter i Ukraina måste erkännas. Men att förespråka denna rätt får inte ge bränsle åt Putins uttalanden som påstår att de ingriper för att försvara rysktalande ukrainare som hotas av folk mord. *Frågan om att återställa språkens juridiska jämlikhet, och använda landets olika språk i utbildningen, administrationen och media, inklusive i Donetsbäckenet och Krim, går inte att lösa under en rysk ockupation. Ett verkligt intresse för minoriteterna i Ukraina måste också innehålla åtgärder för att skydda de ukrainska och tatarminoriteterna i Krim, mer än en fjärdedel av befolkningen, som har förlorat praktisk taget alla språkliga och kulturella rättigheter sedan den ryska invasionen och det ensidiga införlivandet av detta territorium i den ryska federationen.*

Ryssland har med framgång spridit propaganda om situationen för de rysktalande i Donetsbäckenet, vilket har lett till förvirring bland många vänsteranhängare i väst, och i en del fall till att de har stött de ryska kraven. Vi ska vara klara över att de självutnämnda republikerna i Donetsbäckenet är ryskstödda enheter som styrs av en allians mellan ryska sändebud, en lokal maffia och äventyrare från yttersta högern. Det finns ett massivt socialt, politiskt och kulturellt förtryck, värre än någonstans på den europeiska kontinenten och värre än i den asiatiska delen av Ryssland. Ryssland har erkänt dessa "stater" utan att definiera deras gränser. Förmodligen kommer ryska trupper att genomföra låtsasfolkomröstningar i angränsande regioner och gradvis införliva dessa i det koloniala projektet "Nya Ryssland". Att i denna situation kräva ett omedelbart självbestämmande för de rysktalande i dessa regioner är i själva verket att stöda den ryska koloniseringen av Ukraina och ett bekräftande av ytterst reaktionära koloniala administrationer. Den ukrainska vänstern innehåller många aktivister från Donetsbäckenet, och den kräver ett stärkande av de rysktalande ukrainarnas rättigheter som en del av en ny demokratisk ordning efter att de invaderande styrkorna har kastats ut.

Som våra vänner från Ukrainska sociala rörelsen poängterar, ansluter Putins diskussion på ett förvanskat sätt till diskussionen bland de ukrainsktalande ultranationalisterna, som alltid har ansett att de rysktalande ukrainarna är tveksamt lojala.

Avvisa allt giftigt tal om en ”sammandrabbning mellan civilisationer”!

Den överväldigande majoriteten av de rysktalande ukrainarna strider mot inkräktarna. Till och med i de städer som nyligen har ockuperats av den ryska armén, visar obehäpnade civila sitt avvisande av ockupationen i stora och fredliga demonstrationer. Rysktalande ukrainare fortsätter att bli offer för Rysslands krig, offer för bombardemang eller tvingas till landsflykt. Den ukrainska regeringen har insett att de rysktalande till överväldigande delen är lojala, och öppnade nyligen ryska sociala media och uppmanade medborgare att ta kontakt med sina familjer och vänner i Ryssland. En delvis eller fullständig seger för Ukraina kan utgöra grunden för ett återinförande av det ryska språket inom offentlig administration, utbildning och allmänna media. Omvänt kan en förödmjukelse av ukrainarna uppmanra yttersta högern att återigen rikta sig mot rysktalande ukrainare som illojala och otillförlitliga element.

I Ryssland, och bland Rysslandsförespråkare i andra länder, marknadsförs också den ryska imperialismen som ett kulturellt och politiskt korståg för att återställa Rysslands etniska/språkliga/kulturella makt i de regioner som tidigare var en del av de ryska och sovjetiska imperierna. En del av detta är förnekandet av den ukrainska identiteten (Ukraina har ingen meningsfull historia åtskilt från Ryssland, det ukrainska språket är en dialekt av ryska, den ukrainska kulturen är en folklig variant av den ryska kulturen, etc.). Delar av vänstern i väst har varit sårbar för denna storryska propaganda, kanske på grund av att deras regionala kunskaper är begränsade till studier av den ryska delen av revolutionen i det ryska tsardömet och den ryska delen av det antistalinistiska motståndet i Sovjetunionen. Kanske också på grund av den ukrainska kulturens låga status i väst, vilket återspeglar dess marginalisering som det fattigaste landet på kontinenten, och att ukrainska flyktingar har hamnat i den västeuropeiska ekonomins mest osäkra och sämst betalda sektorer. Oavsett förklaring är det faktum att större delen av vänstern i väst har underlåtit att ta kontakt med ukrainska tänkare och aktivister en ständig källa till förvåning och bestörtning för oss.

Det har också återuppstått påståenden i väst om ”civilisationsmässig” överlägsenhet som ställs mot rysk ”orientalism” och barbari. Detta resonemang i väst har djupa reaktionära rötter, och likställer ”Europa” med civilisation och framsteg, och personer från öster eller söder släpps bara in i civilisation och framsteg i den mån de uppvisar lojalitet mot ”västliga” värderingar.

Vi stöder politisk, ekonomisk och materiell solidaritet med vänsterns styrkor och den oberoende sociala rörelsen i Ukraina.

Genom att vänstern solidariserar sig med det ukrainska folkets motstånd, hjälper vi efter bästa förmåga den ukrainska vänstern att stärka sig själv, istället för att lämna fältet öppet för nyliberalerna och den yttersta högern. Vi förespråkar praktisk och konkret solidaritet folk-till-folk. Vi kan inte nöja oss med bara en politisk ståndpunkt eller att förkunna principer, eller att kritisera vår egen regering.

Solidaritet behövs på båda sidor av frontlinjen. Vi påtvingar ingen solidaritet, vi erbjuder den. Vi låter oss vägledas av det ukrainska motståndet och antikrigsrörelserna i angriparlandet. Det betyder för det första att lyssna, för det andra att tänka och först sedan handla.

Vi ska inte ansluta oss till de många uppmaningarna från vänstern i väst till fred på ukrainarnas bekostnad. En del av dessa initiativ är välmenande. Men de är ändå arroganta förslag som har utarbetats och förespråkas av västerlänningar om ukrainare, men utan ukrainare.

Vänsterkrafterna i Ukraina är fullständigt indragna i befrielsekampens alla aspekter. En del gruppers anhängare har anslutit sig till samma militära eller civila försvarsstyrkor, men omfattningen på dessa initiativ är fortfarande liten. Vänstern har utvecklat flera humanitära initiativ som förtjänar vårt stöd. Ukrainska progressiva fortsätter att organisera, tala för och publicera civila och politiska krav, och gå mot alla försök att genomdriva reaktionära reformer med kriget som förevändning. Det finns också vänsteraktivister bland de ukrainska landsflyktiga, som spelar en viktig roll i freds-rörelsen och initiativen till flyktinghjälp.

De ryska vänster-, feminist- och freds-rörelserna står inför ett ökat förtryck, men fortsätter sina ansträngningar. De stöds av en allt större mobilisering av ryska progressiva landsflyktingar. Under tidigare krig har de döda soldaternas familjer spelat en viktig roll för att öka allmänhetens medvetenhet och protestera mot militarismen tillsammans med studenter och andra aktivistgrupper.

Vänstern i Belarus är numeriskt svag men fortsätter sina ansträngningar för demokratisering och social rättvisa. Det finns underjordiska nätverk som uppmuntrar och underlättar desertering och utvandring åt unga män som har inkallats till militärtjänstgöring, liksom icke bekräftade rapporter om sabotage av logistiska operationer.

Vänsterpartier i Centraleuropa (Sovjetunionens tidigare satellitstater, nu medlemmar i EU) agerar alltmer i solidaritet med Sociala rörelsen i Ukraina, förmedlar dess uttalanden och drar sig till och med ur vänsterforum som Progressiva internationalen som har undvikit att ta ställning om befrielsen av Ukraina.

Flera progressiva grupper i Ukraina har inlett insamlingar. Progressiva föreningar i Nederländerna, Tyskland och på andra ställen organiserar insamlingar till progressiva och humanitära initiativ i Ukraina.

Vad gäller materiellt stöd förbereder t ex fackföreningar i Frankrike sig för att skicka en arbetarkonvoj för att visa solidaritet och leverera hjälp.

Vi avvisar de ryska och västimperialistiska planerna för Ukraina. De ryska trupperna måste ut! Ukrainska varor, tjänster och arbetare måste få tillgång till marknaderna i väst, utan några förpliktelser för Ukraina att öppna sina egna marknader. Ukrainas skuld måste avskrivas. Medel från västs sanktioner måste överföras till de ukrainska myndigheterna.

Moskvas försök att integrera det tidigare Sovjetunionen i den kapitalistiska ekonomin under ryskt välde har på senare år gått i stå. Som svar på tidigare sanktioner från väst har Putin genomdrivit en förändring av Rysslands långsiktiga strategi, lösgjort sig från ekonomiska kretsar i väst och väst-dominerade institutioner, byggt ut den inhemska jordbruks- och industriella kapaciteten genom importersättning och intensiva investeringar i strategiska sektorer. Putin vill upphäva Ukrainas ekonomiska integrering i EU som en perifer region, och den planerade privatiseringen av ukrainsk mark till företag i väst. Istället har han beslutat att en tvångsintegrering av Ukraina, en gång den näst största ekonomin i det tidigare Sovjetunionen men nu det fattigaste landet i Europa, under ännu en generation kommer att befästa Rysslands imperialistiska makt över sitt "närbelägna utland".

Hans ambition är att införliva de bördiga slätterna och industricentra i östra Ukraina i Rysslands ekonomiska område och stärka Moskvas dominerande roll i produktionen av ett brett utbud av jordbruks- och gruvprodukter, liksom sin industriella kapacitet och konkurrenskraft. Efter annek-

teringen av Krim har denna invasion till syfte att utvidga Rysslands tillträde till Svarta havet, den enda åretruntöppna sjövägen i det europeiska Ryssland.

För detta projekt behöver Putins Ryssland "bara" östra och södra Ukraina. Utan den bördiga svarta jorden och industrin i öster och utan sin kust kommer varje ukrainsk rumpstat att vara utarmad, berövad resurser och i händerna på sina grannar. Konservativa strateger i Moskva har redan kastat fram tanken att erbjuda Polen, Ungern och Rumänien territorier i västra Ukraina, och åter öppna en Pandoras ask av spänningar mellan Europas olika länder och nationer.

Ukraina kommer efter denna konflikt troligen att vara bankrutt och ekonomin ödelagd och förfallen, i synnerhet om Ryssland behåller kontrollen över landets östra och södra territorier.

Västimperialismen kommer att försöka få kontroll över alla de ukrainska territorier som Ryssland inte ockuperar, på basis av EU:s existerande nyliberala och ojämlika partnerskapsavtal med grannländer.